

Χαίρε Ξύλον Μακάριον (Πρεσβύτερος Νικόλαος Πάτσαλος)

[/ Πεμπτουσία](#)

Πορευόμενοι προς το Άγιο Πάσχα διανύουμε την προπαρασκευαστική περίοδο της Μεγάλης Σαρακοστής. Στο μέσο αυτής της οδοιπορίας για την εορτή των εορτών, η Εκκλησία ενισχύει τον ψυχισμό του αγώνα μας, αναδεικνύοντας ό,τι πιο δυνατό και πολύτιμο έχει: τον Τίμιο και Ζωοποιό Σταυρό του Κυρίου. Το «εύσκιόφυλλον ξύλον» που σκεπάζει και ενδυναμώνει πολλούς. Γι' αυτό και η ευαγγελική περικοπή μιλά για το ισχυρό αυτό τρόπαιο που χρειάζεται ο κάθε αγωνιζόμενος πιστός στη πορεία του προς το Πάσχα.

Η πρόσκληση ανοιχτή, αλλά και απαιτητική: «Όστις θέλει οπίσω μου ελθείν, απαρνησάσθω εαυτόν, και αράτω τον σταυρόν αυτού, και ακολουθείτω μοι». Η ακολουθία και η μαθητεία κοντά στον Χριστό προϋποθέτει, όσο περίεργο κι αν ακούγεται την άρση του Σταυρού, τον οποίο όμως πρώτα ο Χριστός τον υπέμεινε. Η πορεία του Θεανθρώπου Χριστού, προ καταβολής κόσμου ήταν σταυρική αλλά

συνάμα και αναστάσιμη. Το αποκορύφωμα των θαυμάτων Του στην επίγειά του ζωή, δεν ήταν τα θαύματά Του αλλά το Πάθος και η Ανάσταση. Αν συγκίνησε δηλαδή κάτι περισσότερο τη ζωή της Εκκλησίας από το βίο του Χριστού, αυτό ήταν ο Σταυρός και η Ανάστασή Του. Το μεγαλύτερο θαύμα που πραγματοποιήθηκε ήταν το Μυστήριο Του Πάθους και της Ανάστασης. Ο ίδιος ο Θεός που περικρατεί τους πάντες και τα πάντα, υπομένει το σταυρικό θάνατο. Υπομένει την αδικία, γινόμενος ο πιο αδικημένος άνθρωπος του κόσμου. Και ενώ τον ανέμεναν πολλοί ως έναν επίγειο θριαμβευτικό βασιλέα, Αυτός τους γκρέμισε τις προσδοκίες με τη σταυρική του θυσία, που για πολλούς ανυποψίαστους θεωρήθηκε και θεωρείται απλά «μωρία».

Στο Χριστιανισμό είναι πολύ δύσκολο να κατανοήσεις λογικά το μυστήριο του Σταυρού και τη «μωρία» του. Είναι πραγματικά δύσκολη η ερμηνεία του πόνου και της αδικίας και των αλληπάλληλων «γιατί» ενώπιον των δεινών της ανθρωπότητας. Αυτή όμως είναι και η ανατροπή στην Ορθοδοξία και σ' αυτή τη «μωρία» βασίστηκε και εδραιώθηκε η διδασκαλία της. Ο ίδιος ο Θεάνθρωπος υπομένει τη σταυρική θυσία, πονεί, και βασανίζεται, μετέχει του θανάτου, όμως ταυτόχρονα έπεται μέσα από όλα αυτά η Ζωηφόρος Ανάσταση. Έτσι εξαγιάζεται ο πόνος με το πρίσμα της Αναστάσεως. Η αδικία που υπέστη και η υπομονή που επέδειξε η ανθρώπινη φύση του Χριστού οικοδομεί την πέραν της λογικής θεωρία που καλείται να υιοθετήσει ο κάθε ακόλουθός Του. Ο πόνος, η θλίψη, τα βάσανα

και οι καημοί μας συναρμολογούν τον προσωπικό Σταυρό που σηκώνει καθημερινά ο άνθρωπος έχοντας όμως για ενδυνάμωση, προσηλωμένη την θέα στον Άγιο Εσταυρωμένο.

Οι χιλιάδες δοκιμασίες που ζει η ανθρωπότητα κάτω από το πρίσμα του Σταυρού, λαμβάνουν, νομίζω, και την πιο ουσιαστική τους εξήγηση. Ενώ ταυτόχρονα το παράγωγο του Σταυρού σκορπίζεται με την ελπίδα της Ανάστασης. Ο Πόνος βαπτίζεται μέσα στον Σταυρό του Χριστού και μόνο έτσι μπορεί να βρει έστω και μια αμυδρή παρηγοριά όσο ισχυρή κι αν είναι η δοκιμασία. Καρκίνος, Πόνος, Θλίψη... όλα βαρετά κι ασήκωτα άνευ της ελπίδας του Σταυρού. Ο πόνος, εν ολίγοις, κάτω από τη θέα του Σταυρωμένου, δεν μένει βαρύς κι ασήκωτος γιατί ελπίζει στην Ανάσταση. Ο Πόνος συντεριάζεται με τη χαρά, και όλα γίνονται Σταυροαναστάσιμα. Δεν υπάρχουν περιθώρια απόγνωσης, μονοτονίας και μονομέρειας. Δεν υπάρχει μια αρνητική παραμονή στην αδικία του πόνου επειδή ακολουθεί η Ανάσταση.

Έτσι και την Τρίτη Κυριακή των Νηστειών, το πνεύμα της χαρμολύπης ηχεί στα αυτιά μας με το ψαλμικό τροπάριο: «Τον Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα και την Αγία σου Ανάστασιν υμνούμεν και δοξάζομεν». Μέσα στο Σταυρό βρίσκεται και η Ανάσταση. Αυτό ακριβώς ζούσαν οι μιμητές του Μεγαλομάρτυρα Χριστού τη στιγμή του μαρτυρίου και της δοκιμασίας τους. Ο Σταυρός γίνεται βίωμα αναστάσιμο που μετατρέπει την χαρά και το πένθος της Εκκλησίας από εγκόσμια αισθήματα σε πνευματικά. Και το πένθος της λύπης γίνεται χαροποιόν, καθώς ελπίζει στην Ανάσταση. Με αυτό το πνεύμα, ας σηκώσουμε ο καθένας, τις σταυρικές μας δοκιμασίες, μικρές ή μεγάλες, με ελπίδα Αναστάσεως. Αν έχει να μας διδάξει κάτι ο Σταυρός, αυτό είναι η Υπομονή μέχρι την ανάσα που χαρίζει η Ανάσταση.